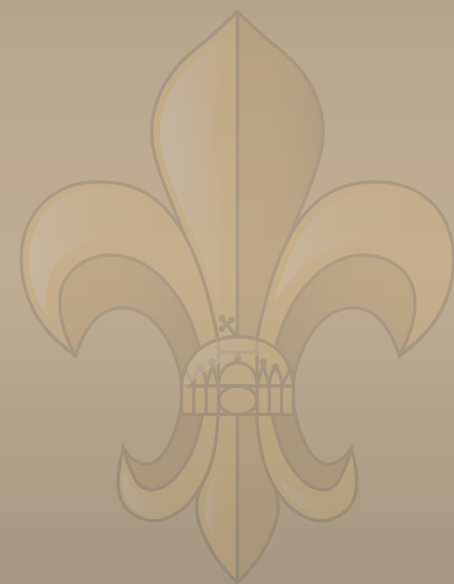

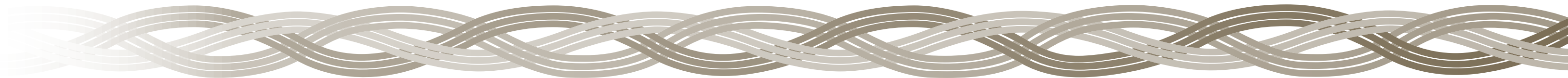
IV. KÉT HÁBORÚ KÖZT

IV. A MAGYARORSZÁGI CSERKÉSZET FŐBB ESEMÉNYEI

a két világháború közötti időszakban

Világdzsembori, Dánia, 1924

Külföldi kapcsolatait már 1920 óta gondosan ápolta a magyar cserkészzet. Ám a világ többi cserkészeivel való döntő találkozás csak a Koppenhága melletti II. Világdzsemborin történt meg.

A dzsembori alapgondolata a cserkész világbajnokság volt. Arra minden nemzet 48 főből (6 órs) álló csapattal nevezhetett be. Négy vezető kísért is vihetek. A versenycsapatot tetszés szerinti létszámú kísérőcsapat egészíthette ki.

A magyar csapat részvételét fél évig tartó gondos, kitartó felkészülés előzte meg.

A dzsembori meghirdetése a Magyar Cserkész, 1924/1. számában:

„A NEMZETKÖZI CSERKÉSZ „DZSEMBORI”,
Koppenhágában, 1924. aug. 10-23-ig.

Programtervezet:

Augusztus 10-17: Tábori élet, csapatversenyek a cserkész-világbajnokságért, 2 napos kirándulás, mutatványok. Augusztus 18-23: Vendégszeretet, szórakozások.

A Danske Spejderkorps minden országból egy 4 tisztből és 48 cserkészből álló csapatot hív meg, mely az illető országot a cserkész-világbajnokságban fogja képviselni. E 48 fiú életkora 1924. VII. 31-én nem lehet több 48 x 16 = 768 évnél. A csapat teljes tábori felszerelést (világítást is) hoz magával és 1 kétszemélyes vagy 2 egyszemélyes canoet. Minden csapatnak külön táborhelye lesz és maga főz. Élelmiszereket nyersen, fizetés ellenében a Tábori Élelemszállító Bizottság adja ki. E hivatalos csapaton kívül tetszőleges létszámban hívatnak meg egyéb cserkészek, mint látogatók. Minden csapat saját nemzetiségű tisztjének vezénylete alatt áll. Kéri a csapatokat, hogy nemzeti jellegű mutatványokat adjanak elő.

A cserkész-világbajnokság feltételei:

A címet az a csapat nyeri, mely a következő 11 számban a legtöbb pontot kapja:

1. Egész csapat külső megjelenése.
2. Egész csapat táborozása- a) csomagolás és szállítás, b) cserkész szerű felszerelés, c) gyors táborcsinálás, d) legjobb tábor 3 órai munka után.
3. Énekek, csatakiáltások – egész csapat, maximum 15 perc.
4. Nemzeti táncok – egész csapat, maximum 15 perc.
5. Tábornéző melletti szórakozások (Színelőadás szabadban) max. 15 perc.
6. Cserkészverseny: a) megfigyelés városban, b) következtetés, c) Woodcraft (természettanulmányozás) d) nyomkeresés éjjel, e) kenyérsütés nyáron, f) első segély.

7. Cserkészversenyek II.: a) lasszódobás, b) ügyességi verseny, c) famászás, d) síkfutás 80 yardra, e) 1/2 kilós súlydobás, f) természetes akadályok ugrása. Vagy
- 7a. Canoe cirkáló verseny 1 vagy 2 canoe, 1 vagy 2 cserkész a) csomagolás és felszerelés, b) evezés, c) vitorlázás, d) felborulás, e) táborcsinálás, f) tovaszállítás
- 7b. Úszás: a) 100 yard, b) búvárkodás,
8. Életmentés teljes egyenruhában.
9. Őrsi akadályverseny (8 tagú órs). Minden egyes váltási állomásnál a versenyzők a cserkész gyakorlati illusztrálását mutatják be (pl. cserkésztörvény, megfigyelés, nyomkeresés, első segély, közelítés, jótett, stb).
10. 24 órás kirándulás kerékpáron (8 tagú órs), közben megfigyelés, tábor, vázlatkészítés, jelentés, stb.
11. Tábori készség a tábor egész tartama alatt: a) a tábor csínja, b) ötletes tökéletesítések, c) főzés, d) reggeli gyakorlatok, e) csapat pontossága.

Az egész csapat részt vesz az 1., 2., 3., 4., 5., 11. számban; 1 - 1 órs a 9. és 10. számban; 6., 7., 8. szám minden pontjánál 1- 1 cserkész oly módon, hogy ugyanaz a fiú a 7., 8., 9., 10. alatti versenyeknek csak egyikében vehet részt.

Látogatócsapat mutatványai:

- A) Legalább 24, legfeljebb 150 cserkész előadása, mely nem tarthat tovább 15 percnél, tölts be a 77 x 117 m-es arénát, legyen cserkészszerű és nemzeti jellegű. Jelvényt kap a legeredetibb előadás, mely pl. a következők némelyikéből kombinálódik össze: a cserkész genezisének előadása, ambulancia, mindenféle balesetek, vonat összeütközés, repülőgépek balesetek hajótörés, áradás, tűz, földrengés, megvadult lovak, testedzés kerékpározás, szerkocsiverseny, kunyhóépítés, hídverés, mintatábor, mentőöv, tűzgyújtás, főzés vagy más eredeti csapatmutatvány.
- B) Kötélhúzás a Daily Mirror ezüstkupájáért. Oldalanként 12 tagú csapat. Húzás hossza 8 láb. 3 húzás közül a legjobb, vállhúzás megengedve. Vezető 1924. VII. 31-én nem lehet több 18 évesnél. Résztvevők köteles ruhája: ing, cserkész- vagy futónadrág, harisnya, puha futócipő (sarok nincs megengedve).

Nemzetközi konferencia:

1924. VIII. 18–19–20-án lesz a nemzetközi cserkésziroda irányítása mellett. Országonként legfeljebb 6 hivatalos delegátus küldhető ki, akik csak egyéni felszerelést hoznak, mivel elhelyezésükről és ellátásukról külön történik gondoskodás. Az egész „Jamboree”-ra vonatkozó bővebb részletek a Nemzetközi Iroda közlései alapján később közöltetnek.

Külügyi főtthár.”

Arra törekedtek, hogy képviseletünk több cserkészcsapat legkülönbözőbb foglalkozású cserkéseiből álljon. Volt köztük iskolai, vallásügyi és gyári csapat cserkésze. A csapat megszervezésekor három fő elvet állapítottak meg. Az első az volt, hogy ne az egyének, hanem az egész csapat kiképzése legyen a döntő. (Hogy mennyire helyes volt ez az elv, az később be is bizonyosodott; pl. a magyar fiú megelőzte az amerikai lasszó-vetésben! Azok lasszóvetőjét a sorsolás más számra jelölte ki.) Második célként a jó modor, a kifogástalan fellépés elérésére törekedtek. Végül a jó kedélyű fegyelmezettség biztosítása látszott hasonlóképpen fontosnak.

Ilyen előkészületek után 1924. augusztus 9-én a magyar csapat megérkezett a dán királyi vadaskert Ermelunden nevű tisztására. Parancsnoka Temessy Győző, helyettese Sztrilich Pál volt. A kísérő csapatot Faragó Ede vezette. Az egyidejűleg tartott világkonferenciára velük utazott és végig részt vett a Jamboreen gr. Khuen-Héderváry Károly főcserkész.

Amikor az olcsó ruházatú, szerény viselkedésű magyar csapatot Koppenhágában meglátták, nem sokat vártak tőle. Harminchárom ország fiai voltak jelen. Köztük hatalmas és gazdag nemzetek gyermekei, drága felszereléssel.

A magyar fiúk már az első napokban feltűntek csodálatos fegyelmezettségükkel, közösségi szellemükkel. A versenyeken találékonyak, gyorsak, ötletek voltak. Ahol egyszerre kellett ész, szellem és ügyesség, ott általában ők voltak legelől. Mind nagyobb tisztelet vette körül őket, s a nemzetek ranglistáján végül is gyönyörű helyet értek el: harmadikok lettek, Amerika és Anglia mögött.

A magyar fiúk magatartását teljes nyugaltság és szerénység jellemezte. A tábori rendőrség utasításait híven betartották. Egyszer sem kaptak

Ilyen volt megérkezéskor a magyar altábor helye...

...és ilyen lett, V. Jörgensen dán festőművész akvarelljén

figyelmeztetést. Tárgyat nem hagytak el, de annál többet szolgáltatottak be. – A fegyelem kitűnő volt. A csapat egységesen lépett fel és válságos időben mindig együtt maradt. Amikor teherautóról ingyen fogkrémet és fogkefét száltak le, a nagy tülekedésben egy magyar sem vett részt. Erre az autó vezetője a magyar táborhoz

hajtott, hogy ők is kapjanak az ajándékból. Az egyik dán pontozóbíró odasúgta: „Mindent láttam, szép volt.”

Csapatunk szellemét vezetőink is kitűnőnek találták. Ám egyes külföldiek nehezen megközelíthetőnek vélték a magyar fiúkat. Igaz, komolyak is voltak. Az eredményes szereplésre koncentráltak. A Trianon utáni nehéz idők fiának szerepét öntudatosan vállalták. Átérezték, hogy rájuk több felelősség hárul, mint más, szerencsésebb nemzetek fiaira.

Igaz azonban az is, hogy a szíves fogadtatás, az újságok nem várt dicsérete, a fotóriporterek, újságírók ostroma eleinte elkápráztatta, túl magabiztossá tette őket. Ez aztán meglátszott az első eredményeken: A táborozási versenyben többször rögtönözniük kellett. De azért a legjobb tábor 3 órai munka után, mégis az övék lett. Ezután már jöttek a jobbnál-jobb eredmények.

Egyik legnagyobb sikerük a tábortűzi szórakoztatásban volt. Heszló István szemtanút idézzük:

„A hatalmas máglya felcsapó lángjai messze bevilágították az ulveda-lenei katlan lejtőit, mint valami régi amfiteátrum körlepcsőin letelepedett zsongó, morajló embergyűrűt. Egyszerre csengő hang ütötte meg a hallgatóság fülét. A moraj elcsendesedett. (A jelző csengőt üres alumínium kulacs helyettesítette.) Felcsendült a zenekar nyitánya. Ez a filharmonikus zenekar két zenészből és négy hangszerből állott: egy pikulából, nagy és kis dobból meg cintányérből. Ezalatt a bejáratnál felsorakoztak dísz-hálóingükben a segéderők, vulgo: szolgák, élükön a főistállómesterrel, – Wagner úrral.

– A nyitány végeztével a Carmen induló akkordjai csendültek, illetve sírtak fel és a látóhatáron feltűnt az igazgató, Sztrilich Pál karcsú alakja (117 kg). Hat idomított „cserkészpóni” követte őt, amelyek, illetve, akik bámulatos tanulékonyaságukról

tettek tanúságot tetszetős mutatójaikkal. A végén két lábra emelkedve vették át a cukorkát idomítójuk kezéből és két lábon futottak ki a porondról. – Majd hat izmos szolga egy „1000 kg” felírású gerendát cipelt be a nézőtérre. Mikor a földre hirtelen leengedték, dőnlése veszélyesen hasonlított a nagydob hangjához. A közönség lelkes ovációval fogadta a porondra lépő erőművészt (maga a direktor volt), kinek ingujját és lábszárvédőjét dagasztó roppant izmai sejtették, hogy ezek az „izmok” törülközőszerű rétegződésűek. Hosszas erőfeszítések után, végre feje fölé lökte az 1000 kg-os súlyt. Óriási tapsvihar közepette igazította helyre az erőfeszítésektől félrecsúszott „izmait”, miközben a legkisebb magyar cserkész huncutul mosolyogva beosont és a rettenő súlyt hóna alá kapva, kényelmesen kísért vele. – Most a szolgák cserkészbotokból ketrecet rögtönöztek. A közönség feszülten figyelt: „Mi lesz most?” Vad oroszlánokat hajtottak be a ketrecbe, ahol idomítójuk vette őket munkába. A bestiák csaknem összemaragodtak az etetéskor nekik vetett véres koncon, azaz zsebkendőn. Ordításuk, ha egy kicsit erősebb lett volna, megreszkettette volna a dániai vadaskert néma csendjét. Utánuk hatalmas óriásbéka, – egy ügyes cserkészünk – ugrált be. Élethű brekegés kísérte. A záró zene-szám méla akkordjaira két cserkeszből egybegabalyodott ördögmotolla görgött végig a zenét megszegyenítő fürge tempóban a porondon. A nem lévő függöny legördült, de a hálás közönség szűnni nem akaró tapssal adott kifejezést elismerésének.”

Nagyon érdekes volt a megfigyelési verseny is. Ennek egyik része egy veszedelmes, szökött gonosztevő kézre kerítése volt, személyleírás alapján. A következtetési verseny sok leleményességet igényelt és igen cserkészszerű volt. A versenyzők kettős feladat előtt állottak; egyrészt egy bűncselekmény elkövetésének nyomokból kiolvasott tényeit kellett rögzíteni, másrészt a körülmények ésszerű felhasználásával, három meggyanúsított cserkész ártatlanságát bebizonyítani.

Az elsősegély nyújtási verseny ugyancsak kettős feladat elé állította a résztvevőket; önsegély – kifecskézett bal lábon, majd egy ájult állapotban lévő

X. Keresztély és BiPi

sebesült gyengén vérző sebet és törött jobb karját kellett rendbe tenni. Ehhez járult még egy kiegészítő feladat is. Az egyik legfiatalabb magyar fiú – a 13 éves Tamási István – nyerte meg ezt a versenyszámot.

Az indiáncsónak (kenu) verseny 33 km-es kirándulás volt folyón, tavon és sós vízen. Csapatunk remek teljesítményt nyújtott azzal, hogy – tengertelen országot képviselve – második lett. Egyedül az amerikaiak előzték meg bennünket. A magyarok tudták, hogy elősőségre nem sok az esélyük. Ugyanis – megegyezés értelmében – elmaradt a pontozás abban a két számban, amiben eredményre számíthattak: a jelentésben és csónakszétszedés-összerakásban. Az amerikai kenu egy fatörzsből készült, nem volt szétszedhető. A magyarok egy darabból való csónakot nem szállíthattak ki, mert túl drága lett volna a költsége, így az lett a jelszó: kitartani és a célig végigvezetni!

A verseny 2 napig tartott. Az indulás nehéz volt. A hírnáros vízben alig lehetett előrehaladni. Az út egyre rosszabbodott vagy három kilométeren át. A nádas-szal szegélyezett csatornát olyan vastag békanyál borította, hogy a csónak orra nem tudta szétszedni. A

végén tolni kellett, időnként evezővel vagdosva el az akadályozó vízi növényzetet. Az evezőket nehéz volt kihúzni a ráfonódó indák miatt. Egy malomnál végre javult az út. Itt ki kellett emelni a csónakot a vízből és a túloldalon ismét vízrebocsátani.

Innen már jól evezhettek. Átmentek két kisebb és egy nagyobb tavon, melynek északi partján kikötöttek. Délután beborult az ég. Erős szél kerekedett. Itt a fiúk felkapcsolták a csónakra a hullámfedeleket, nehogy megteljen a csónak vízzel. Az első gyorsasági versenynél az egyik támla leszakadt. Igen megnehezítette az evezést.

A második gyorsasági versenynél füttyszóra a vízbe kellett ugrani és onnan jelre visszamászni a csónakba. Már mindketten félig benn voltak a csónakban,

amikor ismét a vízbe estek. Keresztbe fordult csónakjukat egy nagy hullám felborította. Míg a motorcsónak értük jött, vászoncsónakjukat fenntartották, hogy el ne süllyedjen.

Miután kivontatták őket, visszaindultak a kiindulási helyre, ahol már kijelölték nekik a táborhelyet. Adtak egy köteg szalmát, négy rúd fenyőfát és egy kevés spárgát. Ebből kellett tábort verni. Meglepetésükre az amerikaiak sátorlapot hoztak, ami nekik – tévedésből – tilos volt! Így amerikai társaik hamar elkészültek.

Azért mégis a magyar fiúk verték a legjobb tábort! A szalmából vastag gyékényfélét fontak tetőnek, magukkal hozott zsinegek segítségével. A tetőt négy karóra erősítették, az egyik oldalt a féloldalra döntött kenu képezte, míg a többi hármat laposra nyomott zsúp alkotta. Maguk alá szalmát, fejük alá kenu párnát tettek. A zsúrinek nagyon tetszett a táboruk, különösen a szalmából készült tető.

Másnap egy újabb csatornán küzdötték ki magukat a tengerig. Eközben a legkülönbözőbb akadályokkal birkóztak. Az utat minduntalan alacsony hidak, malmok és a csatorna fölé épített gyárak szakították meg. Ilyenkor a csónakot kivették és teljes felszereléssel a fejükön vagy vállukon vitték sokszor három- négyszáz méter távolságra. A hat kilométeres sósvízi-tengeri „csata” után véget ért a verseny.

A magyar résztvevők – Pintér László, 3. sz. Regnum Marianum és Preszter Tibor, 25. sz. Szent Imre csapat – tapasztalata szerint az összerakható csónak nyári kirándulásra talán jó, de túrára vagy versenyre nem. Nem csúszott olyan jól

a vízen, mint az amerikaiak facsónakja és nem is volt elég szilárd.

Végül is a magyar cserkészek a 11 versenyszám közül három első helyezést, három második helyezést, egy negyediket, két ötödiket, egy hatodikat s egy nyolcadikat értek el. Elsők lettek a táborozási gyakorlatokban (camp-routine), táborozási szórakoztatásban (camp-fire entertainment) és az I. Cserkészversenyben (Scout-contest I), amely megfigyelésből, következtetésből, becslésből, éjjeli nyomkeresésből, elsősegélynyújtásból és nyárson történő kenyérsütésből állt. Másodikok lettek úszásban, ami a bűvárúszást és vízből való életmentést is magában foglalta, a II. Cserkészversenyben (canoe-trip) és a tábori készségben (camperait), amely három órás tábort jelentett. Negyedikok lettek a nemzeti táncokban (national folk dances) ötödikek a 24 órás kirándulásban (hike) és az éneklés-csatakiáltásban (songs and yells), hatodikok a külső megjelenésben (turn out) és nyolcadikok az Őrsi akadályversenyben (Patrol obstacle race).

1924 aug. 30-án a magyar versenycsapat utolsó nyilvános szereplése, amint fővédnökük, Horty Miklós kormányzó, tisztelgésüket fogadja, és megismerléli a dzsemborin nyert díjakat.

A cserkész világ bajnokság végeredménye a következő volt:

1. Egyesült Államok	181	6. Ausztria	142
2. Anglia	172	7. Svájc	139
3. Magyarország	166	8. Franciaország	136
4. Norvégia	158	9. Hollandia	135
5. Lengyelország	155	10. Olaszország	111

Bármennyire érdekes és izgalmas is volt a világ bajnokság, a cserkészet vezetői úgy határoztak, hogy többé nem rendezik meg. A tapasztalat azt mutatta, hogy a versengés, a versenyekre való készülés izgalmai miatt a cserkészek nem tudnak egymással megismerkedni, barátkozni. Úgyszólván alig látnak valamit a jamboreeből. Vagyis a cserkészek találkozója így tisztán sporteseményné válik, aminek megvan a maga értéke, de nem lehet fő cél. Ez különben is az olimpia és más nemzetközi sporttalálkozók feladata. Ezért aztán a koppenhágai jamboree volt az első és utolsó cserkész világ bajnokság. Ennek magyar sikerét avatott tollával Sík Sándor – mint szemtanú – így írta le az utókor számára:

„AZ ÁTÜTÖTT ÉRCKAPU (részlet)

Mr. Wilson, a döntőbíró, angol elnöke egyik delegátusunknak ezt mondta: *Én mint fődöntőbíró mondom önöknek, hogy a magyar cserkészek jobbak az angoloknál.*

Íme, ezt a kritikát hozták haza a világversenyről a magyar cserkészek.

Szeretném a magyar cserkészek győzelmének a gyökereit megtalálni. A győzelem gyümölcse. A gyümölcs zamátját, szépségét a fa erejében, a fa erejét a talaj tápláló-energiáiban keressük. A győzelem nem véletlen: okai vannak.

A Jamboree-csapat reprezentatív csapat volt: a magyar nemzet kivonata, képviselője. Amit produkált, azt a magyar nemzet produkálta. Az a néhány négyyszögölnyi terület az ermelundi tisztáson, amelyet cserkészeink táborverésre kaptak, – az ezeréves Magyarországot jelentette.”

Az ermelundeni dzsembori-tábor légifelvételről

A többi tábor játéktér, sporttelep, az egyéniség iskolája; – a mi táborunk templom: az önnevelés, a nagy célokért való küzdés temploma, amely minden munkánkat, játékunkat, minden erőfeszítésünket imádsággá nemesíti.

A magyar tábor építése, berendezése első díjat nyert. A mi táborunk volt a „legcserkészesebb”, vagyis a célnak leginkább megfelelő. Nem csoda! A sátorverés, árkolás, konyhaásás, a kint való élet nálunk ezeréves mesterség.

Mikor Baden-Powell, a világfőcserkésze megérkezett, hatalmas vihar vonult át Koppenhága fölött. A zúgó szél, a zuhogó eső megpaskolta a táborokat. A nemzetek cserkészei jórészt szétfutottak. A sátrak talaján végigfolyt a víz, a sátorlapokat kifordította a vihar játékos ereje, s a fiúk – mint a kiöntött ürgék – a közeli házakba, majorokba s a városba menekültek.

A versenybírók a táborok vihar állóképességét új versenypontnak illesztették be és sorba jártak a sátrakat, összeírták a táborban maradt létszámát és jegyzeteket készítettek a táborok állapotáról.

Az angol, amerikai, francia s a többi tábort megviselte a vihar: csupa lucskos volt minden. A magyar tábor állt.

A sátrak mintha köpaloták lettek volna. Az elsőrendű árkolás megmentette őket a víztől, az erős cövekelés a vihar haragjától. Egyetlen magyar fiú sem hagyta el a tábort. A sátrakban aludtak, olvastak, beszélgettek és szinte csodálkoztak a versenybírók elismerésén.

Aznap a pontozóbíró velük ebédel, s ebéd után fölállt és ünnepélyesen ezt mondta: *„Üdvözlöm a magyar csapatot, melynek a legszebb tábora volt.”*

Megyeri Nagytábor, 1926

A dániai jamboreeról hazatérő csapatot az ország nagy ünnepségben részesítette. A kormányzó külön kihallgatáson fogadta a fiúkat. A siker hatásaként újabb csapatok szervezése indult meg országszerte. Egyúttal általánossá vált a vágy, hogy a magyar cserkészlet nagy seregszemléjét is megtartsák. Természetesen külföldi cserkészek részvételével.

Ekkor már nemcsak a cserkészlet, de a társadalom előtt is világossá vált, hogy a cserkészlet külföldi kapcsolatai az ország érdekeit szolgálják. Ettől a felismeréstől készletbe küldtek a nagyobb és tehetősebb csapatok mintaszerűen előkészített rajokat külföldre. Viszonzásul, volt vendéglátóik – lengyel, német, olasz, osztrák, angol, francia, svájci – cserkész küldöttségei látogattak el hozzáik.

A magyar cserkészlet tervezett nagy szemléjére 1926-ban, a Nemzeti Nagytáborban került sor. Ez lett a húszas évek legfontosabb és legnagyobb hatású magyar cserkészeseeménye.

Előkészítői igen fontos célul azt tűzték ki, hogy a magyar cserkészlet általános színvonalát hozzámérjék a Koppenhágában oly sikeres csapatéhoz. Látni kellett a Dániára kiválasztottak sikerei után: milyen eredményes az összmagyar cserkészlet fegyelmében, a cserkészstudományok terén és nyilvános szereplések alkalmával.

Ugyanakkor tudták azt is, hogy nagy hatást gyakorolhat az egész nemzetre, ha a társadalom látja: milyen komolyan és fegyelmezetten veszik a cserkészek feladataikat. Hogy mennyire átérzik hivatásukat a magyar jövő építésében. Ha megmutatják, nemcsak kis csapategységben, de tízezres tömegekben is képesek eredményesen működni.

A nagyarányú előkészítő munkát Sík Sándor irányítása mellett, külön bizottság intézte. A táborparancsnoki tisztséget Schelken Oszkár vállalta.

A Nemzeti Nagytábort a Népszigetre tervezték. Felmérését, tábortervét, sőt a terephez alkalmazkodó műszaki berendezését és felszerelését már mind elkészítették. Ekkor öntötte el a Duna árja által felduzzasztott talajvíz a táborhely legnagyobb részét. A terület víztelenítésére az erőfeszítések hiábavalónak bizonyultak.

Tíz nappal a táborba szállás előtt felvetődött a kérdés, megtartsák-e a Nemzeti Nagytábort? Hiszen új táborhely szerzése, felmérése és felszerelése lehetetlenségnek tűnt.

A helyzetet Teleki Pál mentette meg. Lelkesedéstől fűtött szavai még a leginkább borúlátóbbakba is erőt öntöttek. Ugyanakkor a kormány újabb anyagi segítséget helyezett kilátásba. A Nagytábor új helyéül a homokos megyeri dombokat szemelték ki. Szédítő iramú munka indult meg Ulbrich Hugó vezetésével. És sikerült! A Nagytábort nem kellett sem lemondani, sem elhalasztani.

Fölösleges talán megemlíteni, hogy ez milyen jó benyomást keltett a közvéleményben. A Magyar Cserkészszövetség tekintélye erősen megnövekedett. A csapatok, a kerületek, a központ erejét és elszántságát, gyors cselekvőképességét a közönség újból megtapasztalhatta. A magyar társadalom ekkor látta meg, hogy a cserkészlet leküzdhetetlennek látszó akadályokkal szemben is képes győzedelmeskedni. Valóban hivatott arra, hogy a nemzet jövőjének fontos tényezője legyen.

A parancsnokság július 6-án szállt táborba. Ettől kezdve egy hétig szakadatlanul épült a 10 000 főt befogadó sátorváros. A táborhely kiváló tulajdonságai ellenére is

szabad terep, könnyen megmunkálható talaj, folyó melletti fekvés, száraz, napsütéses hely – ebből adódtak komoly nehézségek. Különösen a közlekedési és vízellátási kérdések okoztak gondot.

A parancsnokság a tábor mozgalmas életének központja külön területet foglalt el. Ennek közelében volt a tábor főtere. Középpontjában hatalmas árbocon lengő magyar zászló alatt a táborban résztvevő nemzetek lobogóját fújta a szél. Itt állították fel a tábor hatalmas óráját és gyönyörűen szóló harangjait is.

A tábor északi részén volt a tábori vendéglő, bazársor, cukrászda, céllövölde, stb. A déli peremére kerültek az élmező sátortelepek és a tűzoltó-állomás. Működött több segélyhely és egy központi Vöröskereszt tábori kórház, minden eshetőségre készen. Ezenkívül berendeztek 10 000 személyes tábori színházat, vízcserkész telepet és rendőrségi központot. Mindezeket cserkészek vezették. Egyedül a postahivatalt kezelte kívülálló szakszemélyzet.

Messziről úgy festett a sátorváros, mintha honfoglaló őseink egyik törzse ült itt tanyát mai felszereléssel. Az altáborokat és intézményeket távbeszélő kapcsolta össze. A vendégeket rendszeres gépkocsi járatok hozták-vitték. Repülőgépek keringtek a tábor felett.

Baden-Powell levele a Nemzeti Nagytábor cserkészeihez.

Kedves cserkésztestvéreim !

Igazán nagyon sajnálom, hogy gyengélkedésem miatt nem jelenhetek meg a Jamboreen.

A Nagytábor főtere, amint éppen Sík Sándor a csapatokhoz beszél

Nagy fájdalmat okozott ez nekem. Igazán nagyon szívesen látogattam volna meg újra szép városotokat és még szívesebben találkoztam volna annyi magyar cserkésztestvéremmel.

Valóban páratlan és igazán értékes alkalom lesz, mert úgy érzem, hogy ebből a kezdetből nagy eredmények következhetnek a nemzetközi egy akarat és baráti megértés tekintetében, Mindnyájan ugyanazokért a célokért lelkesedünk és mindnyájan ugyanannak az Atyának gyermekei vagyunk. Mindnyájan azon vagyunk, hogy az apró véleménykülönbségeket elimináljuk, s megismerjük és megszeressük személy szerint is egymást. Hamarosan eljutunk a bajtársi érzésig, aztán a nemzetközi bizalmatlanságot és a vitát lehetetlenné teszi köztünk a jövőben.

Azt remélem ezért, hogy a Jamboree összehozza a fiukat nemes, egységes versenyben, és hogy a konferenciákon a vezetők ötleteket fognak teremteni a mozgalom jobb fejlesztésére a maguk országában s másutt is, de mindezen túl remélem azt, hogy fiuk és felnőttek egyaránt új és törhetetlen köteleket fognak a barátságban; olyan köteleket, amely megköti őket a jövőben is a Béke és Boldogság árnyékában, a cserkészlet mindent átölelő testvériségében.

Robert Baden-Powell

Habár ez a Nemzeti Nagytábor elsősorban magyar jellegű volt, a korábban minket vendéglátó külföldiek nagy számban kaptak meghívást. Mindenki fontosnak tartotta, hogy az idegen országok cserkészei minél többen ismerjék munkánkat. Jelen volt Lord Henry Hampton, angol főcserkész, Baden-Powell állandó helyettese, Gróf Hans Georg Wilczek, osztrák főcserkész, dr. Roberto Villetti, az olasz nemzeti cserkészszövetség főcserkésze és Péter Trayanoff,

bolgár főcserkész, stb. A világközpon-
tot az osztrák Tauber „papa” képvi-
selte. Ezenkívül angolok, dánok, len-
gyelek, németek, osztrákok, olaszok,
bolgárok, izlandiak, indiaiak, lettek és
svájciak képviselték szövetségüket.

Az ünnepélyes megnyitást megelőző
este a csapatokat hajókon a fővárosba
szállították, ahol a főútvonalakon ze-
nés, lampionos takarodót rendeztek.
A nagyközönség számára július 15- én
nyitották meg a tábor.

A kitűzött időpontra a meghívott elő-
kelőségek és a nagyközönség óriási
tömege lepte el a tábor főterét. Pon-
tosan öt órakor a harangok „félreveré-
se” adta meg a jelet a cserkészek gyü-
lekezésére. Feledhetetlen látvány volt,
amint a riadójelre egy szempillantás
alatt megélénkült az előbb még oly csendes óriás-tábor.
Zúgó méhkas lett egyszerre az egész terület

Idézet a tábori újságból:
A FÉLREVERT HARANG – 2. SZÁM. (részletek)

*A Nagytábor megnyitó ünnepélyét a félrevert harangok
kongása vezette be. Ez volt a Nemzeti Nagytábor nyitánya.
A nagy árbocon lengett a magyar zászló s alatta hullámozott
az európai boldog és boldogtalan nemzetek zászlóinak a
színes egyvelege.*

*A csapatok a messze nyúló megyeri dombok hátán sza-
naszét nyüzsögtek: mindenki élte a maga belső életét.
Az egyik fiú levelet irt édesanyjának, a másik az íját tisz-
togatta, a harmadik a tábori konyha körül forgolódott. A*

*fiuk zöme az ünnepélyre készült. A Duna zavaros hullámai
átölelték a lebukott fák íjait, a nap olvadt ezüsttel öntötte
végig a rétet, a megyeri táborvárost, az izgatottan várako-
zó közönséget. A Tábor harangjainak a vészjelző hangja
bele szólt a forró levegőbe. Ekkor csodálatos látvány tárult
elénk. A Táborváros minden vászonvára ontotta magából
a cserkészt. Csak most láttuk, hogy mindenki készen volt s
jó fölszereléssel, a test és lélek precíz készségével adtak va-
lami jelt. Az utcák megteltek. Zászlók lobogtak, cserkészek
sorakoztak. Néhány másodperc múlva a csapatok zárt so-
rokban futottak a Tábor főtere felé. [...] Fiúk, legyünk rajta,
hogy külföldi testvéreink kellemesen érezzék magukat kö-
zöttünk, és jó benyomásokkal távozzanak, mert ez a leg-
hathatósabb propaganda nemzetünk érdekében.*

Radványi Kálmán

Idézet a tábori újságból:

Dugó Jani titkos tábori naplója

Édes Naplóm, ma este megint előveszlek, hogy közöljem veled legtitko-
sabb érzelmeimet és gondolataimat. Ma kezdődtek a versenyek. Elhatá-
roztam, hogy én mint mintacserkész, az összes kötelező és nem kötelező
versenyekben részt fogok venni. Ma délután öt órakor lementem a Duna
partra, ahol beneveztem az életmentő versenyre. Már sokan voltak a víz-
ben. Odamentem egy kövér úrhoz, aki harsány hangon intézkedett. Meg-
néztem a karszalagját, hogy tudjam a rangjelzését s megszólítottam őt:
Tisztelettel jelentem fürdőmeghízott úrnak, hogy én is szeretnék életmen-
tésre benevezni. Erre kinevettek. A kövér tiszt pedig az orrom elé tartotta a
karszalagot. Olvasd el, te hólyag: Elolvastam, hát fürdőmegbízott volt. De
ugye édes Naplóm, én nem tehetek róla, nem akartam őt megsérteni. Azt
hittem, hogy kövérsége miatt van a karszalagján a „meghízott” szó, s hogy
ő a tábori ételmezés reklámja. Az volt a föladat, hogy mentsek ki a vízből
egy fiút, aki fuldoklik és az S. O. S.-t kiabálja. Kint álltunk mi mentők a parton,
s a kimentendők a parfümös hajók előtt úszkáltak. Mikor az én vízbefúlóm
kiabálni kezdett, én nem úgy tettem, mint a többiek, vagyis nem vetkőződ-
tem le, mert ugye édes Naplóm, amíg én cserkészszerűen levetkőződöm és
szépen összehajtogatom s elrakom a ruhámat, szegény fuldokló csakugyan
belefullad a vízbe.

Én tehát csak a kabátomat akasztottam föl egy póznára és ruhástul beleve-
tettem magam a Duna háborgó hullámaiba. Szerintem ez „célszerű tökéle-
tesítés” volt, a kövér tiszt mégis lepontozott azért, amikor kihúztak a vízből.
Igenis, kihúztak édes Naplóm, s nem én húztam ki a Kóczfalvyt, aki fuldok-
lott. A dolog így történt: Én összeszorított fogakkal úsztam Kóczfalvy felé. A
flanellingem és a szöges cipőm nagyon megtelt vízzel s így nehezen ment
a mentés. A Kóczfalvy csak azért, hogy engem szegyenbe hozzon nem
szabályszerűen fuldoklott, hanem össze-vissza kezdett kapálódzni s a sze-
membe fröcskölt. Én tudom, hogy ilyenkor, ha fuldokló szemtelen, hátulról
fejbe kell ütni, hogy elveszíts eszméletét. Próbáltam is, de ő odább úszott
és nem engedte magát fejbe üttetni. Szóval szabálytalanul viselkedett. Sőt,
amiért itt a te lapjaidon édes Naplóm lepontozom őt, hasba is rúgott. Ekkor

én megfogtam a lábát és rángatni kezdtem. Erre ő belém kapaszkodott, s
húzott lefelé. Rettentő helyzetben voltam, s végső erőlködéssel küzdöt-
tem vele. Hirtelen megfordított, a karjaimat hátul összefogta s úgy fejbe
vágott, hogy elvesztettem eszméletemet. Aztán kimentett a vízből, mint-
ha nem nékem kellett volna őt kimentenem. A pontozóbíró igazságtalanul
rám támadt és úgy lepontozott, mint a pinty. Mászor jól megnézem, hogy
ki az, akit kimentek a Dunából. A Kóczfalvy annyira cinikus, hogy még el is
dicsekedett az esettel, ami pedig szégyen ránézve. Azt is idejegyzem, hogy
Upman küldött nekem egy ródlt is a levélben, ezt írta: „Kedves Janikám,
„Magyar Cserkész”-ben olvastam, hogy megyeri havasok lejtőin vagy. Kül-
dök egy újfajta ródlt, használd egészséggel!”

Azt hiszem, Upmannak valami hiba van a fejében. Az éjjel majdnem sikerült
a napi jótetteimet elvégezni. Ugyanis nagy vihar volt s a parancsnok úr sátra
egy kicsit „önön dugába dőlt” vagyis a szél fölfordította. Láttam, hogy a szél
széthord mindent s a parancsnok úr repülő inge után szaladtam. Közben ki-
abáltam, hogy: ott repül az ing, fogjátok meg! Képzeld, édes Naplóm, nem
ing volt, hanem egy nagy sajt papír. Így a napi jótett is kárba veszett.

Tíz perc alatt a közel tízezres létszámú tábor pontosan és feszesen a helyén állt. Ekkor gr. Teleki Pál tb. főcserkész szólott az egybegyűlt csapatokhoz. Nagyszerűen emelte ki, hogy a tábor, amely most olyan ritka látványt nyújtott, nem a látványosság, hanem a munka tábora. Utána a Cserkész Nagytanács elnöke, Albrecht főherceg köszöntötte a cserkészeket, vendégeket. Majd az egybegyűlt tömeg feje felett megjelent a magyar műegyetemi ifjúság üdvözlét hozó repülőgép. Koszorút dobott a táborra.

Végül Lord Hampton, angol főcserkész, a betegsége miatt akadályozott Baden-Powell képviselője lépett az emelvényre. A vezénylőtiszt intésére futólépésben indult meg a zászlótartók, hogy tisztelegjenek előtte. Mint egy varázsszóra kinőtt tündérgert, olyan volt a cserkész-zászlók együttes hatása. Sokan csak a Lord tárgyilagos, magyar cserkészzetet méltató szavai után ébredtek reá igazán, hogy milyen nagyszerű teljesítmény volt a Nagytábor létrehozása.

Július 15-én este volt a magyar szolidaritás tábortüze a Prágában tanuló, Csehszlovákiába szakadt felvidéki magyar cserkészek kezdeményezésére. A történelmi Magyarország minden cserkészcsapata táborúztat gyújtott. II. Rákóczi Ferenc emlékét ünnepelték Csonka-Magyarország, a Felvidék, Erdély, Délvidék és Nyugat-Magyarország cserkészei. Egy műegyetemista fiatalember így emlékezett meg róla:

„Amikor ott ültünk annyi ezren a hatalmas máglya körül és énekeltük a régi kurucnótákat és imádkoztunk, tudtuk, hogy ugyanabban az órában északon, délen és keleten, a hazánkat megalázó határokon túl is ezer és ezer magyar fiú ugyanígy énekel és ugyanígy imádkozik velünk ebben az órában. Úgy éreztem, hogy nem vagyunk ott kétféle fiúk, cserkészek és nemcserkészek, hanem egy szív, egy lélek vagyunk mindnyájan, egyet gondolunk, egyet érzünk és egyet akarunk ...”

Július 17-én a cserkészek a Vérmezőre vonultak, hogy bemutatkozzanak legfőbb védnököknek, Magyarország kormányzójának.

„A hajóállomásnál pompás rendben bontakozott ki a menet. A csapatok átvonultak a Lánchídon, amit annak a legnagyobb magyarnak köszönhetünk, akinek eszméit eddig egyetlen magyar nemzedék sem értette meg annyira és nem igyekezett olyan komoly tettekkel valóra váltani, mint a magyar cserkészifjúság.”

„Hatezer magyar és számos idegen cserkész vett részt a Vérmezőn megtartott, magyar államfő előtti tiszteletadásban. Aki ennek az elvonuló ifjúságnak a szemébe nézett, kiolvashatta azokból a szemekből azt az öntudatot is, amely ezt az ifjúságot a magyar nemzet egyik leggyászosabb történelmének idejében egy táborba terelte. Olyan ez, amelynek hiába keresnénk mását a felnőtt magyar társadalomban; együtt volt a sok ezer magyar cserkész között az arisztokrácia gyermeke az iparostanonccal, a diák a munkással... Olyan volt ez az elvonulás, mintha a magyar jövő ígéretének a képe vonult volna el előttünk.” (Megyeri Emlékkönyv)

A különböző szolgálatok, a versenyek, a sok látnivaló bőven kitöltötték a tábori hétköznapi idejét. Volt két napig tartó, kiváló tehetségeket felmutató szavalóverseny. Ebben a nagytáborban vezették be a később hagyománnyá vált regösesteket. Ezek keretében hallhatták beszélni a cserkészek azokat az írókat, költőket, akiknek neve már fogalom volt előttük. Az öreg regösök estjén Sík Sándor mesélt a

lélek költészetéről, Radvány Kálmán a cserkészköltészetéről, Koszter atya a festett világokról és Farkas Gyula a komoly mesékről, a cserkészregényről, a novelláról.

MAGYAR LEGENDA

Tegnap – Megyeren – a tábor felett
Ezernyi angyal nevetett,

A nyári csodás alkonyon,
Mikor sokszáz csillaglovon
Az éjszaka leszállni készült
A parancsnok (poétaember,
Szíve arany, tudása tenger,
Ki soha-soha meg nem vénült)
Sétára indult egymaga.

Amint imbolyog szerteszét,
S hallgatja a tábor nesztét,
Kis fiúba botlik bele.
Olyan kicsi, alig fele
A hosszú bácsi természetének.
Két csillagja vidám szemének
Most boldogság–sugárban ég.

Lehajlik hozzá a poéta
(Szeret tréfálni néha-néha)
S megkérdi tőle: Hát te öcskös,
Tengernyi víg cserkészfiú közt
A glédában miért nem állsz?
Tán még aprócska vagy s ügyetlen?
... Aztán mi az, ni, észrevettem,
Mit tartasz a kezeden itt?

A kis fiú felnéz szemébe
(Mintha csak bocsánatot kérne)
S aztán így csilingel szava:
– Jaj, nem lehet, parancsnok bácsi,
Nem tudtam eddig még beállni,
hiszen csak nyolc éves vagyok.
De cserkész lenni – akarok.
És itt a tenyerembe folyton,
Lopva a cserkészjelvényt hordom
– Tessék megnézni, drága kincs.

Kinyitja apró, lágy kezét
S ott benn – aranyló, szép szírom
Meglapul, lám a lilíom.
– Aztán miért hordod magaddal?
Szerencsét hoz, vagy megsegít?
A fiú felel büszke arccal,
S szemében ott ragyog a hit:

– Hogy jó legyek...
Csak három szócska,
A gyerekszív csacska adója,
De mégis mennyit, mennyit ér
A parancsnok úr nem felelt,
De lelke, lelke szárnyra kelt
S az öröm, mint harangvirág,
Csilingelt szíve mélyén.

Megyeren – tegnap – a tábor felett
Ezernyi angyal ezért nevetett.

Énekverseny is volt, amin különösen a vidéki csapatok tűntek ki: Első helyre a 248-as ózdi „Vas” csapat került. A jászberényi „Lehel” csapat férfikara is nagyszerű teljesítményt nyújtott.

A mozinak természetesen szintén igen nagy sikere volt. Naponta sok ezren nézték a szabadtéri előadásokat, amelyeket Melkó György és Mayer Tibor cserkésztiszték igen ügyesen válogattak össze. Külön csemege volt a tábori életből ellesett epizódok levetítése, amelyeket szemfüles mozisaink a tábor körüljárva állandóan gyűjtöttek.

Jó benyomást keltett a gazdag anyagú cserkészkiállítás is, amelyen tíz cserkészkerületből 60 csapat famunkákat, rajzokat és festményeket, fényképeket, rézmetszeteket, lakatos és egyéb vasmunkákat, fémmunkákat, csontfaragásokat, bőrmunkákat, érmekeket, serlegeket, csapatlobogókat és sok egyéb tárgyat mutatott be.

A sok esemény ellenére, a tábori élet szokásos keretek között folyt. Reggelként a vezérdombon szólalt meg először a kürt. Majd tovább zengett a tíz altáborparancsnok sátra előtt. Végül több száz csapat kürtösei fújták egyszerre az ébresztőt. A konyhák füstölni kezdtek. Tornára sorakoztak a csapatok, majd zászlófelvonás és parancskiadás következett. Végül pedig megkezdődtek a versenyek.

A versenyeket természetesen óriási érdeklődés kísérte. Mindenki szemelőtt a remek koppenhágai szereplés lebegett. Két részre osztották őket: kötelező és nem-kötelező versenyszámokra. A kötelezőkbe tartoztak mindazok, amelyeket a cserkészélet, táborozás, egyéni cserkészstudás anyagából vettek. Amelyekben mindenkinek otthonosnak kell lennie. Ilyen volt a csapatversenyben a táborozás és a tábortűz, az őrseiben pl. az akadályverseny. Az egyéniekben főként azok a témák szerepeltek, amelyekre a cserkészeknek legjobban szüksége lehet: térképolvasás, elsősegélynyújtás, megfigyelés, éjjeli nyomkeresés, vízből mentés, kézügyességi verseny és főzés.

A nem-kötelező versenyek öt csoportra oszlottak. Az elsőbe tartoztak azok, amelyek a külföldi versenyeken szerepeltek, mint pl. a vízi cirkálóverseny, a másodikba a nehezebb külön próbák, mint pl. a lovas és kerékpáros, céllövő és telefonszerelési verseny, a harmadikba a könnyűatlétikai számok és az

úszás, a negyedikbe egyéb sportversenyek, mint a vívás és evezés, az ötödikbe a többi külön próbák: a betegápolás, tűzoltás, tolmácsolás, stb.

Az eredmények változók voltak. Nem minden számban születtek rekordok, de pl. a vívás legjobbjai között olyan ifjú cserkészek szerepeltek, mint Rajcsányi László, Dunay Pál, Duronelli László későbbi olimpikonok.

Kitűnően működött az egészségügyi szolgálat Dr. Csongor György sebészorvos irányítása alatt. A táborban 17 orvos és orvosszigorló teljesített szolgálatot. A csapatoknál megérkezés után és távozás előtt orvosi vizsgálatot tartottak. Délelőttönként a kerület orvosa járta végig a csapatokat. Vízbefulladás vagy más halálos végű baleset nem történt. Betegség vagy járványszerű megbetegedés nem fordult elő, pedig erre ilyen tömegnél számítani lehetett. A tábor fegyelmére és a fiúk iskolázottságára vall, hogy komoly sérülés sem akadt.

Az ügyesen szerkesztett tábori újság azonnal hozta a versenyek lefolyását, eredményeit. Hat 12 oldalas szám jelent meg 3 000 példányban, sok fényképpel, rajzzal. Munkatársai között voltak Lord Hampton, Sík Sándor és Radványi Kálmán, a főszerkesztő. A csapatrajzolókat tömegesen küldtek be rajzokat. A lapot a derék Fráter cég haszon nélkül nyomtatta és tíz rikkancs terjesztette, sok ötletességgel. A karikatúrák sokakat megnevettettek. A szúnyogviccek különösen kapósak voltak. Szúnyog ugyan nem volt sok a táborban, de a Szúnyogszigetre már előre elkészített szúnyognóták és szúnyograjzok mégis jól elkeltek.

Gyakori tréfa tárgya volt a homok is. A megyeri dombok elég homokosak. A homoknak megvan az a hátránya, ha kitapossák róla a növényzetet, a szél felkapja. Akkor pedig bekerül a kondérokba, sátrakba és mindenhová. Így

születtek meg a Szahara-viccek. Velösy Béla így mutatja be, hogy kellett volna a döntőbírákat felszerelni.

Tábori mozaik: Egy idősebb látogató hölgy az osztrákok hazautazása előtt megkérdezett egy osztrák cserkészt, hogy érezte magát a magyar táborban? „Nagyon szép és jó itt!” felelte az osztrák, tizenhét év körüli, értelmes szemű fiú. „És mi tetszett a legjobban?” Az osztrák fiú elgondolkozott. „Legjobban az tetszett, mondotta kíváratva, – hogy itt olyan nagy a tisztaság.” – „A tisztaság?” – kérdezte bámulva a magyar hölgy. „Hát ez máshol nincsen így?” – „Lelki tisztaságot értek – mondotta komolyan a fiú. – Az uralkodik itt olyan érezhetően. Külföldön ezt sehol sem érezni!” – Ez volt a legszebb, amit mondhatott valaki a magyar cserkész táborról!

Bár a nemzeti Nagytábort elsősorban a cserkészek találkozájának szánták, mégsem lehetett elzárkózni a napról-napra jobban érdeklődő s Megyerre kizárólagos közönségtől. Közöttük ott voltak az ország egyházi és közjogi méltóságai is. Ez aztán arra is jó volt, hogy

a cserkészvezetők megtanulták, miként lehet nagy cserkésztesteket mozgatni, táboroztatni és foglalkoztatni még akkor is, amikor munkájukat a szeretettel érdeklődő közönség állandóan zavarja.

A Nagytábor más szempontok szerint is kitűnő tapasztalatokkal szolgált. A cserkészek és vezetők egyaránt láthatták, hogy a különböző jellegű és kiképzésű csapatokat időnként össze kell hozni. Az összeforrásnak ez a legjobb iskolája. Ki-kik meggyőződhetett arról, hogy a cserkészlélek nem mindig egy jó nevű csapathoz való tartozás következménye. Jócskán akadtak látszólag jelentéktelen, kis csapatok, ahol a szellem jobb volt, mint a nagyoknál. Kiderült az is, hogy kezdőcsapatoktól is sokat lehet tanulni. Rájöttek, hogy minden egyes cserkészben mennyi érték rejlik! Azok a csapatok, melyek egymást eddig nem ismerték, akár diákokból, akár iparostanoncokból állottak, megszerethették egymást. Hatalmasat nőtt a lelkesedés mindenkiben annak láttán, hogy milyen sok cserkésztestvérük él, dolgozik ugyanazon célért.

A nagy erkölcsi siker mellé a Nagytábor jelentős anyagi eredményeket is hozott. Ez tette lehetővé, hogy a Szövetség pénzügyeit végre megszilárdítsák. Ebben dr. Papp Antal és dr. Major Dezső szereztek igen nagy érdemeket szakértelmükkel.

Befejezésül, bátran leírhatjuk, hogy a Nemzeti Nagytábor a magyar cserkésztest tekintélyének rendkívül megerősödését eredményezte belföldön és külföldön egyaránt.

Lord Hampton, a világ főcserkészének képviselője, így búcsúzott tőlünk:

„Ha visszamegyek hazámba, még büszkébb leszek arra, hogy a nagy cserkésztestvériségnek tagja vagyok – és pedig ti miattatok. Mert ti megmutattátok nekem, milyen erős és egészséges szellemű hazátokban a cserkésztest...”

Gondoljatok arra, hogy több mint 300 ezer barátotok és cserkésztestvéretek van Angliában. Azok mindnyájan mindenkor szívesen fogadnak benneteket, ha ellátogattok hozzájuk...”

„AZ INDIAI CSERKÉSZEK MEGBÍZOTTJA A MAGYAR CSERKÉSZTÁBORBAN

Budapest, július 21.

A megyeri cserkész tábornak ma egy érdekes vendége érkezett. Mohán Sinha Mehta, az indiai cserkészek megbízottja jött el Udaipulból, hogy meglátogassa a magyar cserkészeket. A turbános hindu megbízott európai körúton van és hozzánk a magyar táborozás vonzotta. A táborlátogató közönség sorában ott láttuk ma a bolgár, osztrák és svéd követeket, valamint Valkó kereskedelmi minisztert, aki késő estig maradt a cserkészek között. Ma utaztak el a svájci cserkészek, akiket tegnap szép táborút mellett búcsúztattak a magyar fiúk. A ma esti táborútvilág mellett sok szórakoztató számon kívül érdekes látvány volt a bolgárok nemzeti tánca, melyet a megjelent előkelő vendégek között Albrecht kir. herceg is végignézett...” (Debrecen, 1926. júl. 22.)

„JULIUS 25-ÉN ÉR VÉGET A CSERKÉSZ TÁBOROZÁS Tizenkétezer főnyi tömeg előtt búcsúztak el a cserkészek lord Hampton angol főcserkészától Budapestről jelentik: A reprezentációs napok díszfelvonulásai, ünnepélyei után a Nemzeti Cserkész Nagytáborban javában folynak a versenyek. Az őrsi akadályversenyen több, mint 200 fiú vett részt, a 24 órás cserkészetre kivonult versenyző őrök ma délben érkeztek vissza a pilisi hegyekből. A többi versenyszám között szerepel kenyérsütés, úszás, céllovás, famászás, míg a dán és olasz cserkészek az elsősegélynyújtási, térképolvasási és megfigyelési versenyekben vesznek részt.

[...] A Nemzeti Cserkész Nagytábor július 25-én vasárnap este 9 órakor meleg ünnepség, díszes tábortűz keretében bezárul. Úgy a fővárosi, mint a fővároskörnyéki és vidéki csapatok július 26. és 27-én elhagyják a megyeri dombokat.” (Debrecen, 1926. júl. 23.)

A Nemzeti Nagytábor példátlan sikerét szinte természetesen követte a magyar cserkészlet további lendületes fejlődése. A tábort követő évben, 1927-ben jött létre a cserkészlet eredményes működéséhez oly szükséges Cserkészház, Cserkészpark, Cserkészbolt és Vízitelep.

A Cserkészház egy szép kétemeletes budapesti épület lett. (Nagy Sándor u. 6.) Ez a kedves sarokház egészen a cserkészlet 1948-ban bekövetkezett feloszlásáig szolgált központul a magyar cserkészletnek. Égető szükség volt rá. A rohamosan fejlődő cserkészlet vezetését lehetetlenség lett volna enélkül biztosítani. 1927 februárjában sikerült megvásárolni a korábbi évek cserkész-adományából, a Nemzeti Nagytábor jövedelméből, állami segély hozzáadásával, 140 000 pengőért.

IV. Világdzsembori – 1933

Örvendetes és megtisztelő volt, hogy az 1933-as jamboree megrendezését a magyar cserkészlet kapta meg. Ám a világgazdasági válság kellős közepén, roppant felelősséget jelentett. Szerencsére az új országos elnök, dr. Papp Antal – volt pénzügyi államtitkár – kiváló gazdasági szakember volt. Az ő szakavatott irányításával sikerült a legnehezebbnek tűnő problémákat, az anyagiakat megoldani.

A táborparancsnokság nehéz és sok körültekintést igénylő feladatát Teleki Pál vállalta magára. Segítőtársként „vezérkari főnökül” kisbarnaki Farkas Ferenc országos társelnököt vette maga mellé, aki addigra már számtalan érdemet szerzett a magyar cserkészletben (elsősorban a tanonc-cserkészlet kifejlesztésében).

Az előkészítő munka két esztendő telt igénybe. A cserkészlet kipróbált vezetői működtek ebben közre. A táborhely keresés és felmérés; a műszaki és gazdasági szervezés; a külföldi cserkészek toborzása; s a vendéglátó

Jamboree Magyar Cserkész 1933

Dudika mondja

Mielőtt kiszállsz a vonatból, nézd meg, mit felejtettél a kocsiban. Nekem mindig akkor jut eszembe, hogy a kalapom a csomaghálóban maradt, amikor a vonat kirobogott az állomásról.

Mielőtt a sátradat felvered, nézd meg, nincs-e ott rejtett hangyaboly. Kellemetlen, ha a hangyák előbb találják meg téged, mint te őket.

Ha a Jamboreera idegen nyelvet tanultál, nyugodt lehetsz, hogy azt úgyse érti meg senki. Beszélj csak kézzel-lábbal.

Ha tömegben tolongtok és a szomszédod ordítani kezd, előbb menj le a lábáról és aztán kérdezd meg, mi baja.

Ha egy őröt fel akarsz ébreszteni, ahhoz nem kell nagyobb láрма, mint egyetlen ember felkeltéséhez.

Ha kordonnal elzárt helyre akarsz bejutni, fogj egy széket, vagy vízzel telt csajkát és azt olyan sietve és fontos arccal vidd át a kordonon, mintha a táborparancsnoknak vinnéd. Senkisésem fog feltartóztatni.

Ha az őrödben te vagy a soros szakács, el ne feledd már reggel bejelenteni magad ebédre egy más nemzetbeli barátod őrskéhez. Így az őrödbnek legalább egy tagja jól ebédel; a többivel ne törődj.

Ha a cipőzsinórod elszakad, ne menj az üzletvárosba, mert az messze van. A barátod cipője közelebb van és abban bizonyára van jó fűző. Kárpótlásul beleteheted azt, amelyet elszakítottál; így egy helyett kettőt kap és örülni fog.

magyar fiúk házigazdai kötelezettségének gyakorlása szakadatlan munkát jelentett.

A világjamboreehez szükséges kívánalmakat leginkább Gödöllő környékén vélték megtalálni. Volt megfelelő nagyságú alkalmas terület, árnyékkal és ivóvízzel, utakkal, jó élelmezési lehetőséggel. Gödöllő közel esett a fővároshoz. A kormány a kastély parkját is rendelkezésre bocsátotta. Így a gödöllői jamboree, nagyszerű adottságaival, elsőrangú világtáborrá válhatott.

A 30 000 emberre tervezett tömegtábor mérhetetlen sok tárgyalást, megbeszélést jelentett. Az ügyek elakadhattak apró hivatali formalitásokon. Ezért Teleki Pál, táborparancsnok, „Jamboree kormánybiztosi” megbízást kapott. Ez feloldott sok apró akadályt és összhangban volt azzal az elvvel, hogy „az egész ország jamboree.”

A nagyszabású és alapos előkészítő munka külföldön is feltűnést keltett. Alapos tájékoztatásukat idejében kezdték. Lényeges volt, hogy minél több állam cserkészei jöjjenek el hozzánk.

Ám a külföld tájékoztatásával párhuzamosan, az ország közvéleményét is a jamboree mellé kellett állítani. Ugyanis felajánlották minden külföldi csoportnak, hogy az ország tetszés szerint választott cserkészcsapatánál látogatást tehet. Ez adta meg a lehetőséget arra, hogy a külföldiek közül minél több barátot szerezhessünk a nemzetnek. Ezen keresztül érezkelhette a külföldi látogató: hogy nem kirakatot látott Gödöllőn, hogy az átlag magyar, az átlag cserkész éppen olyan nemes, vendégszerető, mint a Gödöllőn látott magyar fiatal volt.

Mindenben végső fokon az őszinte vendégszeretet mellett, az a cél lebegett, hogy rokonszenvet ébresszünk Magyarországra iránt.

Az előkészületek természetesen szerteágazó műszaki tevékenységet is jelentettek. A különféle építkezéseket, mély kutak fúrását, útépitést és száz annyi mást. A törzscsapatok tagjai például intenzív nyelv- és szaktanfolyamokon vettek részt. A többieknek pedig a jamboree-próbák és előkészületek folytak.

A lázas munkában alig vették észre, hogy érkezett a jamboree ideje. A külföldieket már a határon fogadták és úgy kísérték Gödöllőre. Felejtetetlen látványt nyújtott az összesereglett 54 nemzet 26 000 cserkészeinek felvonulása 1933. augusztus 4-én.

William Hillcourt, USA-beli cserkészvezető így írja le a megnyitó ünnepséget:

„Előttünk feküdt a hatalmas térség, a Jamboree parádéjának színhelye. Jobbra a tribünök, három hatalmas építmény, melyen ötezer ember elfért. Balra egy hatalmas kereszt száz láb magasra nyújtotta karjait, míg egyenesen szembeállott a tribünökkel, ragyogott az arany- és fehérszínű oltár.

De a legizgalmasabb látvány az összegyűlt embertömeg volt, amely megtöltötte a több sor mélységben körülvette a tribünöket, vastag falat vonva az aréna minden oldalán. És magán a mezőn egymás után sorakoztak a külföldi cserkészek...

Négy óra!

Kürtszó rivallt át a síkon és felhangzott a méltóságteljes magyar Himnusz.

Körülnéztünk, lovasokat láttunk közeledni. Elöl, tiszta fehér lovon, egy jó tartású férfi, tengernagy egyenruhában. Közvetlenül mögötte, barna lovon, egy másik, idősebb ember, a cserkészek ismert világosbarna egyenruhájában. Mögöttük egy csomó, élénk színű ruhába öltözött lovas, gyönyörű, tüzes paripákon.

Magyarország kormányzója, Horthy tengernagy és „B.P.”, Lord

Baden-Powell, a világ Főcserkésze, haladt el előttünk. Ahogy végigvonultak a soron, a világ zászlai tisztelegve hajlanak meg. Csak a mienk lobog a szélben, hagyományunk szerint, de csapatzászlaink a földig hajolnak.

Legtöbb fiú számára ez volt az első alkalom, hogy láthatta nagy mozgalmunk alapítóját és bámulattal néztük ezt az

embert, aki hetvenhat éves korában még mindig úgy jár közöttünk, mint egy jókedvű, fiatal fiú...

...Ahogy elhaltak a nemzeti himnusz utolsó akkordjai, a kormányzó emelkedik szólásra. A hangosbeszélők a térség legtávolabbi pontjaira is elviszik szavait, melyeket először angolul intéz az előtte összegyűlt cserkészek ezreihez.

„Cserkészek! Ti a világ minden részéről Magyarországra jöttetek, hogy tanúságot tegyetek a testvériség nagyszerű,

Lord Baden Powell köszöntése a Jamboree Magyar Cserkész 1933-ban

Ez az az ember, akit legjobban szeretnek, mert azok szeretik, akik legjobban tudnak szeretni: a gyerekek.

Ez az az ember, akiről mindenki tudja, hogy angol, és mégis a francia fiu franciának, a magyar magyarnak, a hindu hindunak érzi, mert mindegyikkel a maga nyelvén beszél: a fiu nyelvén.

Ez az az ember, akinek 70. születésnapját világszerte megünnepeltük és mégis minden fiu úgy érzi, hogy fiu ő is, mert mindegyikkkel úgy beszél, mint fiu a fiuval.

Mindenki tudja, hogy kemény, harcos katona; és mégis ő „a béke harsonása”.

Mindenki tudja, hogy ahol megjelenik zuhogó esőt hoz magával; és mégis ő hozza nekünk a legszebb napot, a szeretet napját.

Isten hozta Baden Powell of Gilwell lordot, a világ főcserkészt.

felemelő erejéről... A magyar nemzet szeretettel ajánlja fel nektek táborozásra ezeket a fákkal szegélyezett mezőket... Isten hozott valamennyiteket! Remélem, otthon fogjátok magatokat érezni!”

Ezután a magyar cserkészekhez szólott néhány külön üdvözlő szót. Emlékeztette kötelességükre és arra, hogy őrjüket múlik, milyen benyomással távoznak Magyarországról a világ négy sarkáról összegyűlt cserkészek.

A kormányzó után Baden-Powell szólt kihangsúlyozva, hogy a főcél – barátságot kötni! Most itt a cserkészeknek a világ békeszerzőivé kell válniuk.

„Őszintén remélem, hogy mindegyikötöknél van egy füzet, amibe beleírátok a naponta szerzett új barátok nevét és címét, hogy később fenntarthatóak a barátságot levél, vagy ha lehet, látogatás útján.

Békét akarok látni minden ország lakói között. Ti vagytok országaitok jövő férfiai, – legyetek tehát barátok!

LÁSSATOK ANNYIT EBBŐL A CSODÁLATOS ORSZÁGBÓL, AMENNYIT CSAK LEHET. DE MINDENEKELETT: SZEREZZETEK BARÁTOKAT!

Aztán csoda történt: Amikor befejezte szavait, a napsugarak egy pillanatra áttörték a sötét felhőket és beragyogták az éljenző cserkészek sokezres tömegét.

Ekkor, a magyar zenekarok indulóira, megindult a nemzetek menete...”

A jamboree sikeréhez nagymértékben hozzájárult a kedvező, kellemes időjárás; a gondos előkészítő munka; a magyar cserkészek és vezetők lelkesedéssel párosult alaposága. A külföldiek ezrei és világlapok erről bőségesen tanúságot tettek.

Még ma, az idők távlatából is nehéz eldönteni, hogy mi járult hozzá leginkább a sikerhez. Talán az, hogy az egész ország a fiatalokkal volt és a szolgálni akarás lázában együtt jutottak a siker csúcsára. Nehéz lenne elmondani a rengeteg érdekes eseményt, benyomást, élményt, amelyet Gödöllő adott a résztvevőknek. Igen sokat írtak róla magyarok és külföldiek egyaránt. Ide csak néhány színes mozaikot csatolok illusztrációképpen a cserkészek naplóiból...

A lengyel táborba betévedt egy pöttömnyi magyar cserkész. Mindenki cirógatta, kérdezgette, természetesen lengyelül. A kis magyar meg úgy válaszolgatott magyarul, mintha a lengyelek is az ő nyelvén beszélnének. Kint tartóan beszélgettek, jól érezték magukat – csak semmit sem értettek abból, amit egymásnak mondtak.

Négy-öt éves kisgyermek került a nagy tömeg sodrásába. Pillanatok alatt négy idegen és egy magyar cserkész fogott össze, kordont csináltak és kimentették a kislít.

Az élelmezési csoport gyanút fogott egy csapat miatt, mert ugyanazon jelzésű szerkocsi

több csapat élelmét szállította el különböző időkben. A vizsgálódás során kiderült, hogy egy csapat áldozta fel így szabad óráit. Segített azoknak, akiknek nem volt szerkocsijuk.

A cserkészrendőr feje se káptalan

Ne forduljunk minden csicsisággal a rendőrhöz. Gondolkodjunk, ügyeskedjünk magunk is. Hiszen cserkészek vagyunk. Hogyan tudjon ilyesmire választ adni a legképzettebb rendőr is:

- hol adnak az országuton enni?
- Lesz-e még ma este altábor parancs?
- Keresem a Ferkót, de a vezetéknévét nem tudom!

Az amerikaiaknál a parancsnok közölte, minden fiú meghívhatja a táborban szerzett legjobb barátját vacsorára és tábortűzre. Az egyik fiú odaállt eléje és jelentette, meghívta az egész új-zélandi kontingenst. „Csak egy meghívást engedélyeztem”, mondotta a parancsnok. „Nem lesz semmi baj”, válaszolta a fiú, „mert összesen egy új-zélandi van a táborban”.

Ebéd utáni szieszta alkalmával az őrs pihen a sátrakban. A legkisebb őrsi tag megállapítja, túl sok a légy. Őrsvezető: „Hajtsd fel a legyeket a padlásra és vedd el a létrát a padlás ajtóból.”

Egy magyar tábori szakács lepedőből és színes morze zászlókból köpenyt s turbánt öltött magára, úgy sétálgatott tábora előtt. A közönség mind nagyobb mértékben járult hozzá autogramért. Végül bemenekült a táborába, de az autogram hiénák nyomában maradtak. Akiknek sikerült aláírást szerezniük, elragadtatással mutogatták az eredeti egyiptomi, hindu vagy – mások szerint – palesztinai aláírást.

Néha a közönség is tréfálkozott. Egy látogató azt kérdezte az őrségen álló cserkésztől: „Hol vannak a gyarmatiak?” A cserkész szolgálatkészen érdeklődik: „Francia vagy angol gyarmatiakat tetszik keresni?” A bácsi mosolyogva válaszolja: „Én a fűzesgyarmatiakat keresem.”

Egy szekszárdi őrsvezető csupa rossz hallású, botfűlű fiúból énekkart szervezett. Énekük olyan szenzáció volt, hogy mindenki dőlt a nevetéstől és állandó tábortűzi szám lett belőle.

Az 1933-as gödöllői dzsembori megnyitása Horthy Miklós és Baden-Powell nyitóbeszédével

Panama állam táblája hogyan, hogyan nem, a VI. altábor törzscsapatához került. Titkos cserkészek aztán hol ennél, hol annál a sátnál helyezték el. Végül is a vándorló tábla a gazdasági hivatal sátra fölé került. Ott is maradt a tábor végéig.

Kézzel-lábbal magyarázgatja egyiptomi barátainak Budapest műemlékeit egy derék magyar fiú. Angol tudása nem túl sok. De azért nagyban fejtegeti a magyar történelem egyes fejezeteit. Lassan elkerülhetetlen az is, hogy harcról beszéljen. De nem jut eszébe annak angol neve. A hadakozásra aztán végre kisütik az egyiptomiak, hogy a „harc” az „harp” mégpedig arabul. Barátunk nemigen tudta megkülönböztetni az angol és az arab nyelv között lévő különbséget és amikor újból szóba került a harc, teljes lelki nyugalommal képezett arab szóból angol igét, hogy „harping”.

Cheerio!

Tudjátok, mi az a jamboree-hangulat?

Óriási, égető vidámság és öröm, amely nem fér el a szívekben, hanem hangban és kézmozdulatokban oldódik fel és ujjongó fiuk otthonává varázsolja a világtábor. Számunkra ez a nagy kiabáló vigasság kissé szokatlan; mi tulkomoly nép vagyunk. Pedig most félre kell tennetek, fiuk, a természetes magyar tartózkodást és beleállni a jamboree-hangulatba: üvölni az üvöltőkkel, ujjongani az ujjongókkal, kalapot lengetőkkel együtt lengetni a kalapot. Ha a táborotok mellett vendégcsapatok vonulnak el, rohanjatok a kerítéshez, integessetek és ordítsatok üdvözlést, ahogy a torkotokon kifér. Ha fiukkal tele teherautó robog az uton, lengesétek meg a kezeteket feléje. Ha felétek integetnek és kiáltanak, kiáltsatok szívből vissza ti is és ragyogjon a szemetek és az arcotok mosolygása azt hirdesse: jaj, de örülök hogy itt vagyunk együtt a jamboreen!

Öt-hat zenakar, amely a szélrózsa minden irányában egy időben gyakorlatozik körülöttünk, - vigan ordító, kezüket lengető fiuk, - ismeretlenek nagy-nagy barátságban egymással, - lárma és kacagás és ujjongó kiáltások és örömnak ragyogása minden arcon és szemben: ez a jamboree-hangulat. Fiuk, beleállni és vinni, vinni ezt a fantasztikus, érdekes hangulatot! Cheerio! Cheerio! Üdv! Üdv a jamboreenek!

Beszélgetés a konyhán: „Miért nem hozod azt a vizet?” „Voltam Ausztráliában, de ott elromlott a vízvezeték.” „Ó, te pupák, hát nem megmondtam neked, mit csinálj? Eredj gyorsan Franciaországba, mert a rántást mindjárt fel kell eresztetni.”

A jamboree sok öröme és boldogsága, napsugara közt nem utolsó az a megható szeretet, ami abban is megnyilvánult, hogy a legtöbb külföldi kontingensben tömegével akadt olyan cserkész, aki magyar szóval köszöntötte magyar testvéreit, örömmel halljuk a magyar szót idegen fiúk ajkairól. S maradéktalan az örömünk, amikor Amerika csillagos lobogója alatt táborozó csapatból Maroga Lajos, Tóth István, Tóth Géza, Cseresznyés János szólalnak meg magyarul.

Milyen magától érthetődének mondotta Tóth Pista arra a kérdésre, hogy örül-e az ittlétnek: „Természetes, hisz ez a hazám!” Milyen megható, amikor az orosz menekültek még egymás közt is magyarul társalogtak. Mélységesen meghatott Möller Gassman a norvégek főcserkészevel való beszélgetésem. Kecskeszakállú, mosolygószemű, derűs arcú, őszülő hajú ember. Míg az autó futott velünk a vár felé, egész úton magyarul pötyögött. A gyönyörűen kivilágított, feldíszített városra át: „Lásában hajtson”, „Szép város”, mondogatta. Közben betűzgette az üzletek címtábláit. A villamoson hazafelé végigolvasta a teára szóló magyar meghívót, s amikor ezen módfelett csodálkoztunk, megtudtuk, hogy 4 hónapon át tanult magyarul.

Egy béna ember kézzel hajtott kis kocsin látogatta a tábor. Egy cserkész eléje állt: „Engedje meg, hogy toljam a kocsit, s megmutassam a tábor.” „Nehéz lesz ez kisfiam”, válaszolta a béna. Ám a kisfiú nem tárgyalt. „Dehogyan lesz nehéz. Sokkal nehezebb azt látni, hogy a bácsi fárad el így jobban.”

Ausztrália kobrakígyós, egzotikus táborának 87 szép szál cserkésze már június 20-án hajóra ült, hogy augusztus 1-re itt legyen. Rémm boldognak látszottak, csak éppen a főzéssel volt bajuk. A tolmács próbált ötleteket adni a főzéshez. Nem ment. A hiábavalóságot látva, nyugtatta őket, maradjanak pár percig türelemmel. Ezzel átrohant a szomszédos pécsiek táborába. Pár szót mondott

Ha most összetalálkoztok

jól egymás szemébe nézzetek! Érdekes: eddig a messze országokban élő levelező pajtás csak köd, semmi. Sejtetek egy agyat, amely gondolkodik, egy szívet, amely érez, egy fiut, akik a levelekből jellemében, lelkiületében meglehetősen ismertél már... Most egyszerre eléd bukkan és arc, szem, beszélő nyelv, zengő hang, kezedet szorító meleg kéz, eleven, csupaerő fiu egészíti ki azt a képet, amelyre gondoltál eddig, ha azt mondtad: levelező barátom. Jól nézzetek egymás szemébe, hogy megismerjétek egymást, igazán. És el ne feledjétek, hogy az a másik fiú is népének, fájának, nemzeti történelmének egy kicsi darabja, eleven üzenet egy másfajta világból. És gondolatok rá, hogy ezt a személyes találkozással megpecsételt fiu-barátságot férfiak komoly barátságává érlelik majd hosszú évek során további levelek; és ki tudja, milyen nagy dolgok származnak valahol a messzejövőben abból, hogy ti ketten jó barátokká lettetek!... Jól nézzetek egymás szemébe!

a parancsnoknak. Ez hangosan kiáltott: „Baj van Ausztráliában! Ki hajlandó Pécsről Ausztráliába költözni, hogy megtanítsa őket főzni?” Böven volt önkéntes jelentkező. Nemcsak szakács, kukta is.

A svájciaknak több napon át a szentesiek főztek, amíg megtanultak a nyersanyaggal bánni. Az angolok és franciák – és mindenki, aki kért – kaptak önként vállalkozó magyart, aki segített nekik.

Óriási szélben, a belgák se hogysem boldogultak nagy felületű sátraikkal. Minden próbálkozásuk „csütörtököt” mondott. Ezt látva, a szomszédos magyar tábor hatalmas tönkölőkkel felszerelve, kérés nélkül sietett segítségükre. A sátrak pillanatok alatt álltak.

Egy negatívum – a cserkész igazmondás jegyében:

Egy őrsvezető írja: „Nem szégyelljük bevallani, hogy voltak az őrsnek pillanatai, amikor nem ment minden rendjén. Volt azért nálunk fegyelemsértés, lógás, veszekedés, testvérietlenség is. Ezeket azért írtam ide, hogy ne lássanak tökéletes és hibátlan őrsnek.”

A tábor vezérkari főnöke, kisbarnaki Farkas Ferenc – akkor vezérkari alezredes – volt. A tábori újság azt írta róla, hogy ő a láthatatlan erőközpont. Valóban az is volt: 30 000 ember életét, munkáját, ellátását, szórakoztatását ő biztosította. A száznál több irányító, ellátó, stb. szerv munkáját fogta össze. Az ő legfőbb irányítása mellett működtek a törzscsapatok, tábori rendőrség, tűzoltó-, mentőcsapatok és számos más munkacsoport. Ezekben összesen 485 cserkésztsiszt, 1 499 öreg cserkész és 1 265 cserkész végzett munkát, összesen: 3 250 fő.

A szervezetszerű 10 altáboron kívül, számos különleges tábor működött: segédtábor – látogató cserkészeknek; kiscserkész-tábor – apródoknak, farkaskölyköknek; repülő-tábor – a sikló- és vitorlázó cserkészeknek; delegátus-tábor – a külföldi nemzetek delegációinak; vizitábor – a vízcserkész minden ágának; és egy süketnéma tábor is.

Kitűnő segédcsoportnak bizonyult a „budapesti női bizottság”. Ők a budapesti klinikára került külföldi cserkészeket látogatták. 17 nyelven beszélő 38 tagjuk működött közre. Szerencsére, alig 14 külföldi cserkész került gondozásukba.

„Köszönjük Gödöllő, hogy megmutattad szeretetedet a világ ifjúsága iránt, mely ma a legnagyobb világhatalom: a béke és a szeretet világhatalma! A cserkészlet történetében felejthetetlen ez a nap.”

Jamboree Magyar Cserkész 1933

IMPRESSZUM

Kiadta a Magyar Cserkészszövetség

Felelős kiadó	Buday Barnabás csst. (16.)
Főszerkesztő	Bokor Réka csst. (32. SZMCS)
Szerkesztők	Mile József, Szentirmai Cecília, Pataki József, Molnár-Gál Zita, Daradics János, Gaál Sándor, Balogh Béla, Palotás Gusztáv
Művészeti vezető	Sáfár László csst. (433.)
Tervezőszerkesztő	Ribiánszky Péter (442.) Láng András (950.)
Korrektor	Lakatos Gergely csst. (442)

Az összeállítás során a Szlovákiai Magyar Cserkészek Cserkészgyűjteménye által rendelkezésünkre bocsájtott anyagok voltak felhasználva. A Szlovákiai Magyar Cserkészek Cserkészgyűjteménye a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség hivatalos gyűjteménye, s fenntartója a révkomáromi KUCKÓ polgári társulás.

A kiadvány támogatója a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség. www.szmcs.sk, szmcs@szmcs.sk

